

ідеями і поглядами академіка В.В. Копейчикова можна оцінити їх насущність. Наукова спадщина вченого є скарбницею не лише українського законодавства, але і світовим надбанням.

Особистість багатомірна і багатогранна, визнаний науковець, мудрий наставник і педагог, а також невтомний трудівник – саме таким запам'ятався академік В.В. Копейчиков своїм друзям, колегам, учням, послідовникам. Істинний патріот України, який своєю наполегливою працею творив історію і розвивав юридичну науку, а талантом надихав майбутні покоління на нові звершення. Своє життя він присвятив самовідданому служінню Законів, вихованню правоохоронців – захисників прав і свобод громадян незалежної України.

Список використаних джерел:

1. Юридична енциклопедія: у 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. - К.: "Українська енциклопедія" імені М.П. Бажана, 2001. — Т. 3: К - М. — 736 с;
2. Наші ювілярі: Копейчикову В.В. – 75! // Вісник Академії правових наук України – Х.: «Право», 1998. - №4 (15). – С. 224-228;
3. Оніщенко Н.М. Копейчиков Володимир Володимирович // Антологія української юридичної думки. В 10 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова) та ін.. Том 9: Юридична думка радянської доби / Упорядники: В.Б. Авер'янов, О.М. Костенко, В.П. Нагребельний, В.Ф. Погорілко, К.О. Савчук, І.Б. Усенко, Г.П. Тимченко; відп.редактор В.П. Нагребельний. – К.: Видавничий Дім «Юридична книга», 2004. – С. 115-117;
4. Архів Національної академії внутрішніх справ України м. Київ, Ф. 294, спр. 47 Особова справа Копейчиков Володимир Володимирович, 67 арк.

Курсант 4-го курсу ННІ №2 НАВС

Каритун Олександр Ігорович

ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ І ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

В розрізі сучасних політичних тенденцій питання співвідношення соціальної і правової держави набуває все більшої актуальності. Для комплексного його з'ясування необхідно в першу чергу визначити кожне із понять окремо, встановити найбільш характерні риси, проблемні аспекти.

Нажаль тлумачення термінів «соціальна держава» і «правова держава» ні Конституція, ні будь-який інший нормативно-правовий акт не дає. Тому напевно і досі не існує чітких визначень даних понять, в літературі існує низка варіацій, кожна з яких має право на життя.

Провідними принципами правової держави є принципи панування права і верховенства правового закону. Сутністю права є свобода людини, але свобода не будь-яка, а певним чином визначена та забезпечена. Розмежування права і закону має велике гуманістичне значення, бо саме право служить критерієм якості закону, дозволяє оцінити, наскільки закон відповідає правам людини, її інтересам та потребам, ідеям соціальної справедливості, формальної рівності. Закони приймаються на основі Конституції, а підзаконні акти — на основі законів та на їх виконання.

Зв'язаність держави правами і свободами особи передбачає юридичну рівність громадянина і держави і їх взаємну відповідальність, стабільний правовий статус особи і наявність ефективного механізму забезпечення прав і свобод особи.

Принцип поділу влади передбачає правове розмежування сфер діяльності гілок державної влади, розподіл владних повноважень між державними органами, їх взаємну підконтрольність, що зменшує ризик узурпації державної влади та її свавілля.

У сучасних умовах суспільного розвитку до основних характеристик правової держави додається соціальний характер держави. Правова і соціальна держава — це не антитези, а діалектика розвитку держави, що визнає пріоритет прав людини і визначає відповідно до них форми і методи своєї діяльності.

Соціальну державу можна розглядати як соціально орієнтовану державу, що всіляко допомагає незахищеним верствам населення, прагне вплинути на розподіл економічних благ в дусі принципів справедливості, щоб забезпечити кожному гідне людини існування. Серед основних

елементів соціальної держави — гарантований достатній прожитковий мінімум, соціальна рівність і рівність можливостей для самореалізації, загальне підвищення добробуту, наявність ефективної системи соціального забезпечення, тобто гарантованого права на отримання громадянами нормативно встановленої допомоги в типових ситуаціях. В соціальній державі суспільне багатство планомірно помножується водночас із зростанням кількості осіб, що ним користуються.

Соціальна держава — це держава соціальної злагоди. Вона відповідальна за соціальну справедливість, соціальну рівність, гідний людини рівень життя, гарантії соціальної допомоги і захисту на рівні встановлених міжнародними угодами стандартів. Основна функція соціальної держави сьогодні — є забезпечення ефективної реалізації прав людини на працю, права на освіту, охорону здоров'я, на доступність культурних цінностей, на достатній рівень життя.

Держава є соціальною, якщо вона гарантує людині свободу виживу.

- як індивіду, який відрізняється від інших фізичними і психічними якостями, тобто має індивідуальність;

- як члену соціального організму, яким є громадянське суспільство, тобто індивіду, який входить до складу громадських і професійних груп і організацій;

- як громадянину, який є підданим держави.

Головна проблематика визначення соціальної і правової держави полягає в тому, що в ідеалі кожна з них мають на меті досягнення схожого результату — формування держави де право і закон були б максимально ефективними і забезпечували інтереси як усього суспільства так і кожного громадянина. А відмінність буде полягати в першочергових способах досягнення цілей.

Отже дослідивши дане питання співвідношення можна визначити, що існування соціальної держави є фактично не можливим якщо в ній не забезпечено відповідно право, вони в свою чергу не закріпленні законом, виходить що існування соціальної держави є не можливим якщо ця держава не є правовою. І найбільш ефективною моделлю буде соціально-правова держава, що буде об'єднувати ці два поняття, буде всебічно реалізовувати принципи, що притаманні як соціальній так і правовій державі.

Список використаних джерел:

1. Гегель. Філософія права / Гегель М., 1990. 332 С.
2. Гусарев С.Д., Тихомиров О.Д. Юридична деонтологія / С.Д. Гусарев, О.Д. Тихомиров— К.: ВІРА-Р; Дакор, 2000. — 506 с.
3. Заєць А.П. Правова держава в контексті новітнього українського досвіду / А.П. Заєць - К., 1999. — 216с.
4. Конституція України. — К.: Юридична література, 1996. — 50 с.
5. Нерсисянец В.С. Підручник для вузів: Проблеми загальної теорії права і держави / В. С. Нерсисянца — М.: Норма-Инфра М, 1999. 832 с.
6. Практика Європейського суду з прав людини. Рішення. Коментарі, 2000, №1. — С. 176-179
7. Рабінович П.М. Соціальна держава / Мала енциклопедія етнодержавознавства / НАН України, Інститут держави і права ім. В. П. Корецького / П.М. Рабінович— К., 1996. — С. 374.
8. Рабінович П. М. Основи державної теорії права та держави / П.М. Рабінович — К., 1994.— С. 7.
9. Скрипнюк О.В. Соціальна, правова держава в Україні: проблеми теорії і практики / О.В. Скрипнюк -К., 2000. — 156 с.
10. Харт Х. Л. Концепція права / Х.Л. Харт. — К., 1998. — 231 С.

Студентка 5-го курсу ННІ №4
НАВС Кіровоградське відділення
Карпова Юлія Вадимівна
СУТНІСТЬ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПОСЛУГИ